

nævnte ham til Minister, og altsammen formedelst en kleines Ding, han bar skjult paa sig, med noget Troldskab i, forstaar sig, — den gjorde ham saa daglig i alles Blikke. Sig mig, den Ring har vistnok De arvet, min søde Herre! . . . Eller hvad mener De selv? Her kommer De tilbage fra Deres Rejse og makker straks en Skandal', saa man maa skamme sig over Dem. Og idag er De ikke desmindre Aftenens Helt og gør Karrier'. — Men De, Højstærede, finder det naturligtvis altsammen i sin gode Orden!"

Den Kæft maa jeg ved Lejlighed se at faa lukket, tænkte Per et Øjeblik ved sig selv men fik i det samme et overlystigt Indfald. Nej, han skulde netop beholde sit Frisprog! Han skulde være hans Hofnar, hvis ærlige Ondskab skulde krydre ham en stille Time nu og da under Tilværelsens buldrende Maskerade!

Han lagde højmodig sin Haand paa den abeagtige Mands udpolstrede Skulder og sagde:

„Lad det nu være godt, allerærværdigste Onkel! Har De noget andet at sige mig, saa kom frem med det. Jeg vil nødig opholdes.“

„Naa, — hør et Ord da! Veed De, at man er ifærd med at faa lavet et nyt Konsortium paa Deres Navn? De kender jo ham, den dicke Bonde, der er kommen her iaften og stinker op med sine sure Fedtlærssøvler, — Nørrehave hedder han. Jeg saa, han stod og talte med Dem før. Mærkede De ikke noget?“

„Nej — ikke noget særligt.“

„Nej, naturligtvis! Men det er nu alligevel som jeg siger. Han og saa denne lange Vindbøjtel, Hasselager — Overretssagføreren — har Følehornene ude. Jeg har selv observeret det. Jeg saa dem for lidt siden begge to staa og snakke med ham, denne Dummeper, Etatsraad Erichsen med Oksefjæset, som man gør saa meget Væsen af og kalder en Hædersmand og Patriot, fordi han lader sin snyde Vandet ud af Øjnene, bare man skriger op om Fædrelandssind og national Oprejsning og Aandens Dannevirke . . . Tossehoved. Jeg tænkte straks, at det var Dem, der var paa Tapetet, og jeg holdt mig saa i Nærheden for at høre lidt. Jeg tror, at der var Bid. Etatsraaden hørte da meget op-